

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.655 van 25 maart 2015
in de zaak A. 215.351/X-16.183.**

In zake : Yassin BOUJDAINE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven De Baere
kantoor houdend te 1060 Sint-Gillis
Afrikastraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210A, bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 maart 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 februari 2015 waarbij aan Yassin Boujdaine gedurende een termijn van één maand een verbod wordt opgelegd om een aantal welbepaalde plaatsen te betreden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 maart 2015, om 11.30 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven De Baere, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Naweed Ahmadzadah, die *loco* advocaat Jim Deridder verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973

III. Feiten

3. Op 23 februari 2015 legt de burgemeester van de stad Antwerpen verzoeker een verbod op om een aantal welbepaalde straten te betreden. Het verbod geldt na de betekening “voor een termijn van één maand, ingaande op de dag van de vrijlating van de betrokkene uit de gevangenis aan de Begijnenstraat te Antwerpen”. Overwogen wordt onder meer dat verzoeker, door zijn verbale en fysieke agressiviteit, niet alleen tegenover voorbijgangers, maar ook jegens politieagenten, de openbare orde verstoort en voor overlast zorgt in en rond de gedoogzone voor raamprostitutie. “Om herval te vermijden en met het oog op het herstel van de openbare orde in de buurt, komt een plaatsverbod van één maand gepast over. Deze termijn is voldoende om de betrokkene te ontraden om dergelijke gedragingen nog te stellen, en zo de openbare orde terug te herstellen. Gelet op de huidige vrijheidsberoving van betrokkene komt het nuttig voor om het plaatsverbod te laten ingaan vanaf zijn invrijheidstelling”.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen bekrachtigt het plaatsverbod-prostitutiebuurt bij beslissing van 27 februari 2015.

Verzoeker verlaat de gevangenis aan de Begijnenstraat te Antwerpen op 18 maart 2015.

IV. Belang

4. Zoals blijkt uit de nota en de verklaringen ter terechtzitting van de verwerende partij, betwist zij verzoekers belang.

Een onderzoek van en een uitspraak over de exceptie zouden zich alleen opdringen indien aan de grondvoorwaarden voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan mocht zijn, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is.

V. Grondvoorwaarden voor een schorsing

5. Volgens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

6. Met betrekking tot de laatstgenoemde, tweede voorwaarde zet verzoeker uiteen dat het plaatsverbod in werking is getreden op 18 maart 2015, dat hij diligent handelt en dat de zaak uiterst spoedeisend is:

“De gewone behandelingstermijn van de vordering tot schorsing van 45 dagen is onverenigbaar met de spoedeisendheid in deze zaak. De behandeling bij een gewone schorsingsprocedure zal te laat komen. Vóór de behandeling van de zaak in dergelijke procedure zal het verbod volledig uitwerking hebben gekregen.”

7. Naar eis van artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding

voor de Raad van State' moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uiteenzetting bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Die uiteenzetting moet doen aannemen dat de gevorderde schorsing niet slechts te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring, maar bovendien te spoedeisend voor een behandeling van de vordering volgens de gewone schorsingsprocedure.

Verzoekers uiteenzetting bevat geen dergelijke feiten. De enkele omstandigheid dat de bestreden beslissing, ingeval haar schorsing volgens de gewone procedure wordt gevraagd, haar hele uitwerking zal hebben gehad vooraleer er een uitspraak over de schorsing mag worden verwacht, is in dit opzicht volstrekt ontoereikend. Vereist zijn concrete en precieze gegevens in verband met de nadelige gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die geloofwaardig maken dat deze gevolgen dermate zijn dat de afwikkeling van de procedure ten gronde en zelfs van een gewone schorsingsvordering niet kan worden afgewacht.

8. Ter terechtzitting voegt verzoeker in dit verband toe dat de bestreden beslissing hem in zijn persoonlijke vrijheid, in zijn vrijheid van komen en gaan, beknot.

Niet alleen is de toevoeging te laat, ze mist ook overtuigingskracht.

Het blijkt immers dat verzoeker niet zonder meer de gevangenis, waar hij in voorlopige hechtenis verbleef, mocht verlaten. De kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep van Antwerpen heeft bij arrest van 16 maart 2015 de voorlopige hechtenis gehandhaafd, zij het onder de modaliteit van elektronisch toezicht. Deze handhaving, in beginsel gedurende een maand en verlengbaar, houdt volgens verzoekers eigen bewoordingen in het verzoekschrift *de facto* in dat hij zijn appartement niet mag verlaten.

In deze omstandigheden komt de beperking die het bestreden verbod aan zijn vrijheid van komen en gaan stelt, doordat hij gedurende één maand een aantal straten in en rond de gedoogzone voor raamprostitutie te Antwerpen niet mag betreden, maar zeer miniem voor en maakt verzoeker niet – zelfs niet laattijdig – aannemelijk dat er sprake is van een uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsen.

9. Ten minste de tweede grondvoorwaarde voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet vervuld. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op het rolrecht van 200 euro en een aan de verwerende partij verschuldigde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig maart 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust.